

Végh Tamás

*„Katalmas dolgot tett velünk az Úr,
ezért örvendezünk”*

(Zsolt 126,3)

20 év a Fasorban

Végh Tamás

*„Natalmas dolgot tett velünk az Úr,
ezért örvendezünk”*

(Zsolt 126,3)

20 év a Fasorban

Budapest, 2014

Végh Tamás

*„Natalmas dolgot tett velünk az Úr,
ezért örvendezünk”*

[Zsolt 126,3]

20 év a Fasorban

A könyv szövege kivonat
„...a templomnál is nagyobb van itt” (Mt 12,6) című
centenáriumi kiadványból

A borítón
Vilhelm Károly: A fasori református templom
című festménye látható

© Végh Tamás

ISBN 978-963-12-0241-0

Felelős kiadó: Végh Tamás

Borítófotó: Gránitz Miklós

Nyomdai előkészítés: Börcsökné Lábás Hilda

Korrektúra: Vitézné Horváth Erika

Nyomdai kivitelezés: LOMBOS NYOMDA KFT.

BEVEZETÉS

Nagyon szép feladatot kaptam, amikor gyülekezetünk legújabb kori történetét írhatom. Én magam kértem ezt, mint akit Isten elhívott a gyülekezet utolsó csaknem 20 esztendejének lelkipásztori vezetésére.

Rajtam kívül másokat is elhívott, és beállított az Úr gyülekezetünk ébredésének szolgálatába. A következőkben minderről számot is adok.

Czakó Jenő, a háború utáni magyar lelki ébredés egyik meghatározó evangélistája, mint az egyháztörténet teológiai magántanára így fogalmazta meg látását: – Egyháztörténetet lehet úgy is írni, hogy valaki épületekről, püspökökről, kiemelkedő eseményekről ír. De lehet úgy is, hogy valaki a Jézus Krisztusban való élő hit nyomvonalát írja meg. Ekkor az ébredések történetét követjük, amely az igazi egyháztörténet.

Osztom az általam is ismert és tisztelt lelkipásztor véleményét. Így szeretném megírni a fasori gyülekezet ébredése történetét. Hiszem, hogy így értjük meg igazán ennek a 20 évnek Istentől adott nagy ajándékát. Természetesen lesz szó 100 éves templomunkról és épületeinkről is.

Döntőnek tartom, hogy amikor lassan két évtized után a „fasori missziói bázisra” tekintünk, ahol több száz élő hitre jutott testvérünk szolgál rendszeresen a széles gyülekezeti mezőn, mindenért egyedül Istennek adjunk dicsőséget!

- Ő hívott el bennünket, szolgáló csapatot!
- Neki tetszett, hogy a főváros központi nagy templomában – amelyet sok műértő ma is Közép-Európa egyik legszebb protestáns templomának tart – minden akadályoztatás nélkül hangozzék a megtérés, újjászületés evangéliuma!
- Ő az egyedül, aki a gyülekezet külső-belső életében csodák egész sorozatán át hordozott bennünket!
- Ő adott akkor is utat, amikor rendre elakadtunk, s magunk sem tudtuk, hogyan tovább!
- Ő szólított meg sokakat, és vezetett élő hitre azok közül is, akik nagyon messziről, egészen a világból érkeztek, minden vallásos előélet nélkül!

ELŐZMÉNYEK

A fasori gyülekezet az 1990-es évek elején élte át története második legnagyobb mélypontját. Az első az 50-es évek elejére esett, amikor Szabó Imrét és Dobos Károlyt, a gyülekezet élő hitű lelkipásztorait eltávolították, és ezzel a gyülekezet életmenetét is megroppantották.

1993-ra, a 80. évfordulójára elkészült a templom külső-belső felújítása. Ez a hatalmas munka nagy segítséget jelentett abban, hogy a későbbiekben az erőket más területekre koncentrálhattuk.

1992-ben egy első osztállyal újraindult a Julianna Református Általános Iskola. Felmenő rendszerben évente már két első osztály követte az indulókat.

A fenti jó eseményeket leszámítva a gyülekezet élete 1995-re nagyon siralmas állapotot mutatott. Az elhunyt, illetve nyugdíjba vonult lelkipásztorok helyett az új lelkipásztor(ok) megválasztásáig átmeneti megoldásokkal próbálkoztak. Feszültségek egész sora terhelte az egyházi életet, a többségében idős, megfáradt presbitériumot is. Anyagilag a kolumbárium bevétele őrizte meg a csődtől a gazdálkodást.

Vasárnaponként 100–150 fő vett részt az istentiszteleten. A templomtér földszinti padjainak jó, ha egyharmada megtelt. Álomnak tűnt, hogy egyszer még a karzatokat is használatba vehetjük. A bibliaóra létszáma nagyon lecsökkent, csak a leghűségesebb idősebb testvérek tartottak össze. A gyülekezet legelőbb közössége a szinte önmagát fenntartó ifjúsági közösség volt. Dr. Boros Gyula lelkipásztor az iskolával, a beosztott lelkipásztorok elsősorban az évi 120–150 temetéssel voltak elfoglalva.

Ebben a helyzetben Isten felindította Kelemen Lajos gazdasági gondnok vezetésével a gyülekezet jövőjéért felelősséget hordozó presbiterek kis csoportját, és elindultak lelkipásztort keresni. Számos próbálkozás után jutottak el hozzánk, Főtra.

Ma már szépen kirajzolódik Isten gondos előkészítő munkája a Fasor jövőjét illetően.

Akkor mi már Főton több mint 10 éve folyamatos gyülekezeti ébredést éltünk át.

Isten a lelkipásztori szolgálatomat a 80-as évek elején alapjaiban újította meg. Ebből az ébredésből hívott el az Úr a fasori szolgálatra. Eszembe sem jutott Budapestre jönni. Hosszú lenne leírni, ahogyan megértette velem Isten, és kedvet is adott ahhoz, hogy a Fasorba jöjjek.

Hogy milyen nagy elszántságot, fáradozást, akadályokkal való szembenézést jelentett a hűséges kis fasori csapatnak a lelkészválasztás előkészítése, azt hiány miatt részleteiben nem tudom leírni. De az ő hűségük, elszántságuk nélkül – amelyet Isten írt a szívükbe, és tartotta bennük Lelke által a végsőig való kitartást – nem jöhetett volna létre a fasori gyülekezeti ébredés. Olyan ellenállással kellett megküzdeniük, amelyben az ébredés ellenségei – tudva vagy tudatlanul – szektásnak és nem idevalónak minősítették személyemet.

Ilyen és hasonló előzmények után került sor a pályázattal meghirdetett lelkészválasztásra 1995. február 5-én, a vasárnapi istentisztelet után. A gyülekezet három jelölt közül engem választott meg.

Isten és emberek elhívása alapján a fasori gyülekezet vezető lelkipásztora lettem. Április 1-jével megkezdhettem itteni szolgálatomat.

Tudom, hogy a „gyülekezeti történet” írására rányomja a bélyegét az a személyes látás, amellyel megéltem ezeket az időket. Ez előnye is a leírtaknak, és bizonyára hátránya is. Sokan, akik kezdettől átélték velem együtt az itteni történeteket, igazolhatják mindezek valóságosságát.

KEZDETI LÉPÉSEK

1995. április 8-án Bibliaolvasó kalauzunk napi Igéjéből nagy biztatást kaptunk: *„Te neked pedig, Ezékiás, ez legyen jeled: Ez esztendőben táplál a hulladék termése, a második esztendőben, ami magától terem, de a harmadik esztendőben már vettek és arattok, szőlőket plántáltok, és azok gyümölcsét eszitek”* (2Kir 19,29).

Akkor még nem gondoltuk, hogy év szerint is pontosan így történnek az események. Az Ige mélyen a szívünkbe vésődött, és nagy biztatást adott.

Szükségünk is volt erre. Azon kívül, hogy a soron következő szolgálatokat végezzem és a gyülekezeti élet felelősségét átvegyem, nem tudtam, hogy mihez is kezdjek az új helyen. Hét lelkési és irodai munkatárs közül szinte mindnyájan értetlenül néztek rám, és fogalmuk sem volt arról a missziói gondolkodásról, amelyben mi már régóta élünk Fóton. A presbitérium egy csoportja és a gyülekezetből is többen úgy tekintettek rám: – Miért jött ez ide közénk? A gyülekezet ifjúsági közössége is idegenkedett a személyemtől. Később azzal indokolták, hogy elijesztették őket tőlem, amikor mindenféle szektás váddal illették előtűk.

A hatalmas lelkészlakás az első emeleten „romokban” várt bennünket. Teljes felújításba kellett kezdenünk. Erre egymillió forint kölcsön állt rendelkezésünkre.

Az irodahelyiségek lepusztult állapotban voltak, fabódészerű mosdót használtunk a folyosón. A gyülekezeti terem is sötét, lehangoló, „előregedett” állapotban volt. Dolgozószobám fonott székeiből a fonat kiszakadt már. Úgy éreztem magam, mint aki egy letűnt, archaikus korszakból még itt maradt lelkészként próbálja tovább lendíteni az egyházi üzemet.

A templom és iskola közötti hátsó udvart rendbe kellett tenni, mert a szeméthalmok között még patkányok is szaladgáltak, a padlásteréből pedig, ahol régóta tanyát vertek a galambok, csótányinvázióknak is szenvedő alanyai lettünk.

El sem tudtam képzelni, hogy juthatott ilyen állapotba – különösen a lelkiek vonatkozásában Budapest – a Kálvin téri mellett – egykor legnagyobb, legmeghatározóbb gyülekezete.

Még hónapokig kétlaki életet éltem. Fóton is helyt kellett állnom, végezve a szolgálatokat, és segítve az utódom megtalálását. Ilyen háttérből reménytelennek tűnt a lelkészlakás felújítása. Az első vasárnap – nem nagy reményekkel – meghirdettem az adakozást erre a célra. Akkor nem is sejtettem, hogy a következő héten nem csak némi adomány, de a gyülekezet későbbi főgondnoka is feleletül érkezik.

A parókiaudvaron jártam, amikor egy 40 év körüli férfi bejött és bemutatkozott: – Dr. Szabó Mihály vagyok. Itt lakom a Lövölde téren. Nagyon vártuk nagytiszteletű urat. Azért jöttem, hogy bejelentkezzem gyülekezeti tagnak. Eddig a Szabadság tere jártunk, vártuk a változást. Azt is kérdezem, miben segíthetném a lakásfelújítás munkáját. – Pontosítottuk, hogy 25 évvel ezelőtt mi már találkoztunk. Akkor a Szabadság téri gyülekezet segédlelkésze voltam, ő pedig Ács Mihály missziói gondnok egyik unokája. Nővérét kísérte el 16 évesen az ifjúsági bibliáórákra.

Milyen különös útja Istennek... Akkor mindössze öt hónapot töltöttem abban a gyülekezetben, és Isten „bekódolta” egymás személyét a szívünkbe. Jó memóriám ellenére azt is az Ő csodájának tekintem, hogy 25 év után – közben egyszer sem találkoztunk – bevillantotta az akkor 16 éves fiút az emlékezetembe.

De ennél még fontosabb volt, hogy felvállalta a lakásfelújítás teljes műszaki vezetését, és a festés-mázolás hatalmas munkáját – szolgálatból, adományként. Öt héten át napról napra keményen dolgozott itt, mint aki a sajátját javítja. A műszaki vezetést gondosan, igényesen intézte. A vállalkozóval folyamatosan tárgyalva, naponként ellenőrizte az elvégzetteket. Csodaként éltük át, ahogyan Isten kirendelte a felújításra való összeget: több urnahely kelt el ebben az időben, és a gyülekezeti adakozás is megindult.

Nyilvánvaló volt, hogy Szabó Mihályt hozzám hasonlóan elhívta az Úr a gyülekezet újjáépítése szolgálatára. Mégpedig pontos időzítéssel, ahogyan Ő dolgozik.

Hamarosan az idős, a gondok között meglehetősen tétova presbitérium hálás szívvel felismerte a fiatalember elhívását, odaszánását és képességeit, így alig két év leforgása alatt pópresbiter, presbiter, majd a gyülekezet főgondnoka lett.

Nagy hála van Isten iránt a szívemben, hogy mellém állította a műszaki, jogi területeken is otthonos főgondnokot. Hamarosan korengedményes nyugdíjba került, és szinte teljes idejével rendelkezésre állt abban a külső-belső harcban, amelyet a gyülekezet folytatott minden fronton, beleértve a nagyon sok gondot jelentő Julianna iskolát is.

A másik – kezdettől – rendkívüli munkát vállaló szolgatárs Albert Péter volt. Az egyházi munkakörre hívtuk meg őt. Megértették Isten egyértelmű küldő szavát. Már a nyáron megkezdte a szolgálatot, amelyet másfél évtizeden át olyan szinten folytatott, amiről csak a legnagyobb elismeréssel szólhatunk. „Mindenes” lett a Faszorban. Családjával együtt Isten országa építését tekintették szívügyüknek. Az építési, javítási munkáktól a takarításokig, gyülekezeti alkalmak körüli teendőig, beszerzéseikig – hamarosan a pénztári feladatok ellátásáig is –, mindent vállalt. Közben emberek egész sorát segítette Jézushoz. Volt, amikor tolvajt kellett a falhoz szorítania. Mindezt tette úgy, hogy sem a munkaideje nem volt szabályozva,

sem szabadságot igazán nem vett ki évek során. A fenti két szolgatársat testvérként úgy adta Isten mellém, hogy felejthetetlen éveket írt a szívünkbe, imaközösségben, kétkezi munkában, lelki szolgálatokban! Dicsőség legyen Neki érte!

Természetesen a változásokat a Sátán sem nézte tétlenül. A presbiterek közül néhányan megpróbálták mindenben ellene mondani az új épülésnek. Amikor látták, hogy kisebbségben maradnak, lassan egymás után elhagyták a gyülekezetet.

Az első karácsony szentestéjén pedig – amíg a templomban voltunk – valaki a páncélszekrényből kilopott 500 000 Ft körüli összeget. Máig rejtély, ki jöhetett be, a gyanútlan egyházi asztalfiókjából kivett kulccsal kinyitotta a páncélszekrényt, és elvitte az amúgy is szűkös gazdálkodásunk karácsony előtt beérkezett adományait.

Csaknem 10 év múlva találtunk a postaládánkban egy nagy borítékot – benne 2 millió 200 ezer Ft-ot, négygel osztható volt az összeg, mint Zákéusnál. A borítékra ezt a feliratot olvastuk: „Zákéus – A fadori gyülekezet szükségére.” Csak gyanítjuk, hogy Isten az egykori tolvajt indította arra, hogy négyszeresét adja vissza az ellopott pénznek.

De azon a karácsonyon nagyon nyomott hangulatban ünnepeltünk. Pénztárosunk is megtanulta, hogy egyházi berkekben sem szabad az asztalfiókban tartani a páncélszekrény kulcsát. A pénztárszobára pedig vasrácsos ajtó került.

A sokféle gyülekezeti gond között nem is néztem utána, hogy ki a Julianna iskola fenntartója. Elfogadtam az igazgató-lelkész tájékoztatását, hogy az egyházmegye korábban átvette az iskolát a gyülekezet presbitériumának kérésére. Fél év után derült ki, hogy valóban kérte ezt a presbitérium, de nem történt döntés ez ügyben, és hivatalosan mi vagyunk a fenntartók. Az iskola pedig úgy forgolódott, hogy ők az egyházmegyét tekintik fenntartónak. Érthető volt álláspontjuk, mert az iskolát egyébként is igyekeztek elzárni a gyülekezettől, az egyházmegye pedig igazából nem figyelt oda, így valójában fenntartó nélkül azt csináltak, amit akartak. Mivel a hivatalos felelősség a miénk volt, szerettük volna érvényesíteni a rendet.

Nem kívánom részletesen feljegyezni, milyen méltatlan vita folyt éveken át erről a kérdésről. Az egyházmegye vezetői győzködtek, miért nem tudok békességben élni igazgató-lelkésztársammal... Én pedig fél éjszakákat nem aludtam a felelősség és a megoldatlanságok miatt. Amikor megérkezett Somogyi Péter ifjúsági és missziós lelképásztor és felesége a Fasorba, megkértem az igazgató-lelképásztort, hogy adja át azoknak a gyermekeknek a névsorát, akik a gyülekezetünk területéről járnak iskolánkba. Erre ő azt felelte: – Személyiségi okok miatt nem adhatom. – Végül az esperes szavára mégis ideadta. Azt kérdezte: – Mit csináltok a családokkal? – Meghívjuk őket szeretetvendégségre és a fiatal lelkészházaspár elkezdte közöttük a munkát. – Ekkor már kettős fenntartású lett az iskola, egyházmegye és a Fasor közös feladatában. Még évek után is „közelharcot” kellett vívni, hogy csendesnapot tarthassunk, mint minden „rendes” egyházi iskolában. Nem sorolom az anomáliákat, amelyek az egyházi hatóságok és a Fasor levelezésében egy vastag dossziét betöltöttek. Mindvégig az volt a törekvésünk, hogy

gyülekezet és iskola harmóniában, épülő hitbeli és oktatási életben tölthesse be rendeltetését. Az oktatási kérdéseket első renden az iskola határozza meg, a hitbeli kérdéseket első renden a fenntartók.

Amikor írom ezeket a sorokat, mint az iskolát egyedüli fenntartóként üzemeltető gyülekezet a fenti elv alapján – Isten nagy irgalmából –, végre igazi épülésben élhetjük a mindennapokat. De addig még nagyon sok minden történt.

Az első évben és utána még többször is, használtruha-akciót bonyolítottunk le a gyülekezeti teremben. Helmy Éva, férjével együtt Svájcban élő egykori fasori gyülekezeti tag, gyűjtést rendezett nagy szervezéssel a kinti gyülekezetekben. Nagy mennyiségű használt ruhát kaptunk, amelyből válogathattak a gyülekezet tagjai adomány fejében. Sok családnak jelentett ez segítséget. A gyülekezet pedig felhasználhatta az adományokat. Egyik akció kiadta az egyházfilakásból kiköltözők magas lelépési díját.

Egy kicsiny cserkészcsapat is működött a 90-es évek elejétől újra a Fasorban. Az 1923-ban alakult, és híressé vált fasori Hajnal cserkészcsapat újrainduló 5–10 fős közösségét Molnár István egykori cserkésztsiszt vezette. Felcsillantak a hajdani cserkészmozgalom értékei, de nem tudott megerősödni a szolgálat. Évek óta szüneteltetjük a csapat működését. De nem mondtunk le arról, hogy a Julianna iskolában – alkalmas vezetőket találva – még egyszer életre kelhet nálunk is a gyermekeket, ifjakat értékesen nevelő mozgalom.

Egyházi törvényeinkben a parókus lelkipásztorok csak annyiban különböznek egymástól, hogy egyikük a gyülekezet vezető lelkipásztora. Presbitériumunk a fasori helyzetet látva a három lelkipásztori állást belső döntéssel így szabályozta: 1. gyülekezetvezető lelkipásztor, 2. iskolavezető lelkipásztor, 3. ifjúsági és missziói lelkipásztor. Mivel az első két helyre már választott lelkipásztort, 1996-ban a II. emeleti lakás alkalmassá tételével a gyülekezet elérkezettnek látta az időt, hogy a harmadik lelkészi állást is betöltse.

Erre az állásra hívtuk meg Somogyi Péter kecskeméti ifjúsági lelkészt, aki megértve, hogy Isten küldi őket hozzánk, elfogadta a meghívást. Felesége, Somogyiné Ficsor Krisztina beosztott lelkipásztor lett nálunk.

Ők voltak azok, akiket Isten mellém adott az újjáépítésben. Olyan segítséget kaptam bennük, akikkel együtt építettük fel a gyülekezet missziói arculatát. Egy szívet adott Isten nekünk a közös szolgálatra, és felfedeztük, hogy hasonló és különböző kegyelmi ajándékainkat együtt használja az Úr a gyülekezeti ébredésben.

A korábbi évek során megtanította Isten nekünk, hogy életet teremteni egyedül csak Ő tud – testi-lelki értelemben egyaránt.

Ezért nagy melegséget jelentett számomra, hogy havi rendszerességgel imaközösséget tarthattunk néhány – a missziói mezőkön már évtizedeket szolgált – testvérrel, valamint a legközelebbi munkatársakkal. Nem hirdettük meg ezt az alkalmat, de a lelkészlakásban találkoztunk, és az Úr elé borulva letettük gondjainkat, a megoldhatatlannak tűnő kérdéseket, és hálát adtunk minden mozdulásért, azért

a „biztonságért”, amelyet Úrunk jelenléte és ígéretei jelentettek számunkra. Legegyen áldott a neve, hogy egy pillanatra nem engedett megbizonytalanodni abban, hogy itt a helyünk. E nélkül a bizonyosság nélkül nem tudom, hogyan viseltük volna el azt a különbséget, amelyet a Fóton épített új parókia és gyülekezeti ház, valamint a felébredt szolgáló gyülekezet és az itteni kezdeti állapotok, ellenkezések jelentettek nekünk. Hol az anyagi helyzet volt kilátástalan, hol a munkatársakkal való kapcsolat lehetetlenedett el, máskor a misszió alapkérdéseiben voltunk tehetetlenek. De úgy imádkoztunk, mint akik tudjuk, nem a miénk az „ügy”, hanem az Övé, és mi is az Övéi lehetünk. Mai kiépült gyülekezeti életünket látva ott ég a szívemben, hogy sok minden megvan, de olyan bensőséges, ráhagyatkozó imaéletünk a közvetlen munkatársainkkal nincs. Természetesen imádkozunk, mégpedig hitből, szívből, de a „kiszolgáltatottság” éveiben ez az Úr elé borulás felejtethetetlen hőfokú és megtartó erejű volt!

Megemlékezem dr. Szabó Gézáné Márta néniről is. Teológiai professzor férjét nem sokkal ideérkezésünk előtt temette el. A nagyon elárvult szívú özvegy Isten ajándékaént fogadta érkezésünket és azt a szeretetkapcsolatot, amely haláláig egybefűzött bennünket. Egy idő után betegségeiben már lakásához kötött életét olyan imádságos és lelkipozozói szolgálatra használta, amely segítő háttérrel biztosított a Fasor ébredéséhez.

Azt is tudtam, hogy a gyülekezet újjáépülésének alapkérdése az élő Ige hirdetése. *„A hit hallásból van, a hallás pedig Isten Igéje által”* (Róm 10,17). Az új élet az Igéből születik, ahogyan erről bizonyosságot tesz Péter apostol 1. levele 1. részének 23. versében: *„Akik újonnan születettek nem romlandó magból, de romlahatatlanból, Istennek Igéje által, amely él és megmarad örökké.”* Milyen nagy vita folyik lelkészi berkekben az „élő Igéről”. Pedig nagyon egyszerű a dolog. Élő Igét csak Isten adhat, mégpedig kegyelemből, és általában ezt úgy teszi, hogy azokon keresztül hirdetteti, akiknek már élő hitet adott. Természetesen Isten közvetítők nélkül is élővé teheti az Igét, ha valaki olvassa a Szentírást és kapja a Szentlélek ajándékát. A gyakorlatban látjuk, hogy a hirdetett „élő Ige” teremt új életet. Minden gyülekezet életében a legfontosabb a vasárnapi istentiszteleten elhangzó Ige, hiszen ekkor vannak a legtöbbben. Igyekeztünk kezdetől igen nagy hangsúlyt tenni a vasárnap délelőtti igehirdetésekre. Hamarosan észrevették ezt mások is. Elkezdett növekedni az igehallgatók száma.

A gyülekezetépítés koreográfiáját nem mi írjuk. Próbáljuk a kereteket és legjobb látásunkat használni, de azzal a nyitottsággal, hogy bármiben bármikor átírhatja Úrunk a sorrendet, az építés menetét.

Meghirdettük a felnőttkonfirmációt. Hatan jelentkeztek. Ma talán egyikük sincs a gyülekezetben, mégis ők voltak a beindító emberei a konfirmációt követő bibliai közösségi óráknak. Hozzájuk csatlakozott néhány testvér, akik vágytak a közös igei beszélgetésekre és imádkozásra. Igen meghitt, őszinte, friss, építő alkalmak voltak ezek.

Egyik csatlakozó testvér azt mondta a múltkoriban a ma már 30-40-60 főt is elérő hétközi alkalmaink nyomán, hogy azok voltak az igazi idők, amikor még csak 10-15-en voltunk együtt, és mint a frissen kikelt kiscsibék tartottunk össze, és éltünk az új indulás és növekedés örömeiben.

Kezdetől javasoltuk a lelki vágyakozóknak a női-férfi csendesheteket. Többen ezeken a heteken nyertek új életet, és csodálkoztak rá, hogy az addigi hullámzó egyházas hitéletük Jézus Krisztusban való élő hitben folytatódik.

Az iratterjesztést újra kellett indítani. Boros Lajosné, a Fasor szeretett Lidike né-nije nagy szívvel és gondosan árulta vasárnaponként a templom kijáratánál a Reformátusok Lapját, és kezében tartott egy-két könyvet is. Még 1995-ben szép ünnep keretében köszöntük meg egy vasárnap délelőtti istentiszteleten a megilletődött Lidike nének hosszú, hűséges szolgálatát, és „iktattuk be” Végh Ádám teológust és a lelkipásztor fiát, ifj. Végh Tamást a szolgálatba. Az első évben együtt, majd utóbbi egyedül vezette ezt a szolgálatot sok éven át. A templom előterében sok könyv, kiadvány talált gazdára, és szépen kiépült ez a szolgálati ág is. Azóta már a karzatra vezető lépcsőházat vették birtokba az iratterjesztőink.

1996-ban indult Farkas Tibor gondozásában a kazettamissziónk. Tibor, aki a gyülekezet presbitere is lett, egyike azoknak a Pasaréten hitre jutott testvéreknek, akik a területünkön éltek, de oda jártak istentiszteletekre, bibliaórákra. Cseri Kálmán lelkipásztor sorra átirányította őket a Fasorba. Először többen fanyalogva jöttek, miután megszokták az ottani kialakult gyülekezeti életet. De rendre beépültek hozzánk, és nem csak az alkalmainkra jártak, hanem presbiterekké, szolgálattevőkké lettek. Farkas Tibor rendkívüli szenvedéllyel végezte a szolgálatát. Igen gondosan készítette a helyi felvételeket, illetve más lelkipásztorok igehirdetéseit is begyűjtötte. Így a vasárnapi istentisztelet után sokan kölcsönözték a kazettákat, és hét közben is hallgatták az igehirdetéseket. Presbiter testvérünk halála után közeli lakása is a gyülekezeté lett, beosztott lelkipásztorunk és családja lakik benne.

Azzal a vággyal hirdettük meg 1996 februárjában az evangélizációs hetet, hogy régi kedves evangélizáló testvérünk, a Gulágot is megjárt id. Zimányi József a helyi gyülekezeten kívül másokat is a Fasorba vonz – igehallgatásra. Presbitereink azt javasolták, hogy a gyülekezeti terembe hirdessük meg az alkalmakat, mert itt 80 személy is elfér, annál többre pedig ne is számítsunk. Izgalommal vártuk az első evangélizációt. Nagy meglepetést és örömet hozott, amikor esténként tele volt a templom földszinti része, pótszékeket is kellett behozni, és a 300 énekcédula sem volt elég. Esténként hangzott a példákkal teletüzdelt, élő lendületű, megragadó igehirdetés. A délelőtti alkalmakat is megáldotta az Úr, tele volt a gyülekezeti terem. Akik máshonnan érkeztek az igehirdetőt ismerve, nem is tudják, milyen nagy segítséget adtak a szárnyszegett, éppen hogy épülgető fasoriaknak ezzel a létszámélménnyel. Még hetek múltával is az evangélizáció „melegsége” élményével jártunk-keltünk.

Közben egyre többekkel kerültünk itteni új szolgálók személyes kapcsolatba. Meglepetéssel érzékelték az ide érkezők azt az új „légműrt”, ami fogadta őket. Egyik presbiternőnk, aki még ezután jutott hitre, s aki teljes buzgó szívvel szolgált addig is a gyülekezetben, hitre jutása után állította:

– Az újjászületés Igéiről nem hallottunk itt a Faszorban!

Amikor ezt nem hittem el, azt válaszolta:

– De így nem hallottuk, vagy én még nem hallottam meg.

Az első időkben szokatlan volt az igehirdetés közvetlen hangja. Akik erősen a tradíciókhoz ragaszkodtak, és „zavarta” őket az oldottabb stílusban hirdetett üzenet, azok közül többen elhagyták a gyülekezetet. De jóval többen eljutottak hozzánk, és vitték a híret az itteni légműrnek. Egy esztendő is elmúlt már, amikor először egészségesen felnevetett a gyülekezet igehirdetés közben. A gyülekezet merevsége feloldódott, és látványosan növekedett a vasárnapi istentiszteleti látogatók létszáma. Arra ugyan még várni kellett, hogy a karzatot is igénybe vegyük. De ennek is eljött – Istennek hála! – az ideje.

GYÜLEKEZETÉPÍTÉS A KEZDETEK UTÁN

Somogyi Péterék szolgálatba állása magával hozta a gyülekezeti csendeshetek beindulását is. Ők kecskeméti öt évük alatt az ottani gyülekezet Emmaus-házában évről évre ifjúsági heteket tartottak. Látták ezeknek a heteknek az áldott voltát, fiatalok megtérését.

Így, miután 1996 augusztusában ideköltöztek, már az év őszén meghirdette Péter az első Emmaus-házban tartandó gyülekezeti hetet. Mindössze 16 fő jelentkezett, és mentek a lelkipásztorral csendeshétre. Ha e mellé az induló létszám mellé írjuk a 2010-ben Sátoraljaújhelyen tartott gyülekezeti hetünk 419 fős létszámát, érzékelhetjük, milyen lélegzetelállítóan dolgozik a mi Úrunk.

Az emmausi csendeshétre pl. különös módon jutott el egy okkult megkötozöttségben és a természetgyógyászat gyógyító munkájában forgolódo asszonytestvér. Példáját azért is írom, hogy lássuk, hogyan „kaptuk” az embereket az itteni szolgálatunkban.

Az új lelkipásztor indult a lakásbejelentőjét intézni. Az ügyintéző nő, amikor látta, hogy református lelkészről van szó, felsóhajtott:

– Én is református vagyok, és olyan régen nem úrvacsoráztam már.

– Vasárnap lesz úrvacsoraoasztás – felelte Somogyi Péter. – De arra elő is kell hét közben készülni. Ma este kezdődnek az előkészítő alkalmak.

Így történt, hogy testvérünk eljutott a gyülekezetbe, néhány hónapon belül a csendeshétre, ott megtért, okkult megkötozöttségeiből is megszabadult. Végigjárta 70-80 „kezelt betegét”, elmondta, hogy ezt a negatív szellemi erővel folytatott gyógyítást abba hagyta, bocsánatot kért tőlük és világossá tette, hogy ez a gyógy-

mód a démoni világgal köti össze azt, aki ezt gyakorolja. Természetesen csak egy-egy kiragadott esetet említhetek, hiszen az elmúlt lassan két évtized alatt megtért több száz személy felsorolása lehetetlen, de talán nem is szükséges.

Közben a fiatal lelkész házaspár megkezdte a munkát a fiatal házások között is. Először csak néhány párral, majd az esküvői, keresztelési előkészítők során megismert új párok, családok közül is többen érdeklődtek, és bővült a kör.

1997-et írtunk már, amikor lelkészársam Kisorosziiban járt, ahol a lelkész nő megemlítette neki, hogy Tahitótfaluban, a Duna partján áll egy üres, lepusztult, volt úttörőtábor hatalmas zöld területtel és épületekkel. Miután korábban már álmódostunk egy gyülekezeti táborhelyről, hazaérkezve lelkesen elém állt:

– Vegyük meg azt a telepet!

Azt válaszoltam:

– De hiszen nincs egy fillérünk sem rá!

Isten azonban másként gondolta a dolgot. Éppen abban az időben készültem Tahitótfaluba, evangélikációs szolgálatra. Megegyeztünk, hogy utánanézek a tábor dolgának. Már az evangélikáció első estéjén a jelenlévő alpolgármesterrel megbeszéltük, hogy másnap délelőtt kimegyünk a helyszínre.... A további részletek helyett csak annyit írok, hogy még abban az évben megszületett az 1999–2013-ig tartó 15 éves bérleti szerződés, amely elhozta a gyülekezet számára a rendszeres csendesnapok, csendeshetek lehetőségét: az Isten Táborát!

Hamarosan kitéttük a nagy táblát is a révhez vezető út mellé: Isten Tábora, a Budapest-Fasori Református Egyházközség konferenciатеlepe. A helyszínt jól ismerők megfogalmazták, hogy aki betér az Isten Táborába, az nem jut el a Pokol csárdáig. Egyik a gát falu felé eső oldalán volt, a másik a túloldalon, a Duna partján.

Így már mehettünk a Julianna iskolásokkal is csendesnapot tartani. Az első időkben történt, hogy az első osztályosok – átélve a hatalmas zöldterület mámorító szabadságát a budapesti aszfalttal szemben – leültek a fűre, és nem akartak hazaindulni, hanem azt hajtogatták:

– Hozzuk ki ide az iskolát!

Hány meghitt, futkározós, focizós, táborozós napot töltöttünk ott már az iskolásokkal!

Lassan beindultak a gyülekezeti hetek is a sok munkával felújított táborban. Kiss Jenő presbiterünk fáradhatatlan odaadással végezte a táborgondnoki feladatokat, felesége hűséges segítségével.

Őt követte ebben a szolgálatban Lux Ferenc missziói gondnokunk, aki számos éven át igen gondosan szervezte a tábor-előkészítést, karbantartást, beszeréseket, sőt a csendesnapok, hetek lebonyolítását is.

A fiatal családok első hétvégéjére még óvatosan mentek az érdeklődők. Csak a legbátrabbak maradtak éjszakára is, mások egy napra kimentek, szabadon hagyva a „menekülés útját”. De olyan élményben volt részük, hogy a következő évben nem kellett már biztatni őket, örömmel jelentkeztek, hoztak magukkal másokat is. A hétvégeket családos hetek követték. A baba-mama körre járó anyu-

kák elhozták férjüket és gyermekeiket is. Több férj is elindult a hitben, és szeptembertől már együtt jártak istentiszteletre. Nem méricskéljük hitüket, de észrevettük, ha felébredt valaki, és segítettük megtérésre, Jézussal való új életre azokat, akiknek megérett erre a hite.

Az Isten Tábor a eltelt évek alatt gyülekezetünk nagy kincse lett. Ma már gyermekeknek, konfirmáltaknak, ifjaknak, fiatal családoknak, a gyülekezet családi hetére érkező bármely jelentkezőnek otthont ad nyaranként. Ebben az évben dől el, hogy használhatjuk-e tovább a számunkra oly kedves tábort.

Az első időktől egy-egy örökséget is ránk írtak az adományozók. Az első a sorban Józsi bácsi volt. 1996-ban bejött a lelkeszi hivatalba ezzel a kérdéssel: Elfogadjuk-e, hogy halála után a gyülekezetre hagyja Dohány utcai lakását? Egykor a Julianna iskolába járt, és nem tudná elviselni, hogy az állam örököljön utána. Azt válaszoltam a már akkor is idős férfinak:

– Józsi bácsi, „keresztyén alázattal”, elfogadjuk.

Így történt, hogy örökösödési szerződést írtunk. A kerékpárbajnok Józsi bácsi még több mint 10 évig kerekedett, mire meghalt – éppen akkor, amikor az új óvodánk – bocsánat, hogy ennyire előreszaladok – megnyitására készültünk. Az ő örökségéből tudtuk felújítani a Városligeti fasor 29. magassföldszintjét, az egykori önkormányzati óvoda lepusztult szobáit. Ha csak fél évvel korábban meghal Józsi bácsi, hogy lehetőségünk nyílt az óvodára, már elköltöttük volna lakása árát, hiszen mindig több területen is láttuk a szükségét és a lehetőségeket.

Az örökségekkel kapcsolatban mindig is így voltunk. Nem folyamatosan, de mindig a legjobbkor kaptunk segítséget. Így az évek során felújíthattuk a teljes gyülekezeti házat, gyülekezeti termet, torony alatti helyiségeket, lakásokat. Létrehozhattunk egy ifjúsági szobát a gyülekezeti irodák alatti pincészinon, az Új-teremtést. Hamarosan birtokba vette a gyermekmegőrző szolgálat is ezt a helyiséget.

A fiatal családok hitre jutása, közeledése magával hozta a gyermekmegőrző szolgálat bevezetését. Az istentiszteletek alatt, majd a pároskör idején is gyülekezeti tagok vállalták, hogy a kisgyermekekre – akár csecsemőkortól – vigyáznak. Játékokat rendszeresítettünk, s ma már 50 főből áll az ebben a szolgálatban résztvevők közössége. A csoport első vezetője Farkas Magdolna volt, majd 2001-től Vitézné Erika folytatta, 2008-tól pedig Kajáriné Gurzó Anikó fogja össze a szolgatársakat. Azóta már „kinőttük” a termet, így a három év feletti gyermekeknek már az iskola tornatermében tartunk igei foglalkozást, majd szaladgálhatnak kedvükre. Ma már a gyermek-istentiszteletek öt csoportban zajlanak, a szolgálók 30-40 fős közössége irányítása mellett. Kezdetől Demeterné Harmathy Zsófia vezette a gyermekmissziós szolgálatot, beleértve a nyári Kincskereső táborok szervezését is. Gyermekei születése éve alatt Szöllőssy Emőke vette át tőle, majd adta vissza ismét neki. Ők ketten együtt és egymást váltva is motorjai az itteni gyermekmissziós szolgálatnak. Zsó hittant is tanít a Julianna iskolában. Emőke bátorsága és fáradhatatlansága kellett, hogy belevágjunk a gyermekekkel együtt tartott felnőthetkebe is, és a később említett honismereti táborok egyik alapembere volt.

A gyülekezeti és a világi iskolákban folyó hittanoktatás nagy küzdelem itt Budapestén. Néhány fős csoportokat tudunk létrehozni, amelyekben több hittanoktatónk is tanít. Kezdetből főállásban nagy kedvvel és fáradhatatlanul végzi ezt a feladatot Dévai-Józsa Gábor presbiterünk.

A keresztelős családok előkészítését sem egy bejelentéskor letudott beszélgetésben, hanem két előkészítő alkalmon elhangzó tanítással, beszélgetéssel oldottuk meg. Ma már azt is követelménynek tartjuk, hogy csak a házasságot kötött párok gyermekeit kereszteljük meg. Az együtt élő párokat arra kérjük, hogy legalább polgári házasságkötéssel rendezzék kapcsolatukat. Természetesen ez csak a minimális feltétel, arra törekszünk, hogy a családokat bekapcsoljuk a gyülekezet vérkeringésébe.

Ebben szerepe van a baba-mama kör létrejöttének is. Somogyiné Krisztina nagy kedvvel gyűjtögette az édesanyákat. Egyre többen Jézushoz találtak.

1997-ben azzal az ötlettel álltak elő fiatal lelkésztársaim, hogy menjünk családosan – gyermekekkel – az Emmaus-házba, csendesétre. Meglepődtem a szokatlan ötleten. – Ha nem ezt tesszük, akkor édesanyák évekre kimaradnak a kisgyermekük miatt. – Űgyesen megszervezték az alkalmak idejére a gyermekmegőrző szolgálatot, játékokat. Nagyon jól bevált az ötlet. Ma már nem is kérdés számunkra, hogy így is teljes értékű heteket lehet tartani.

Sok emlékezetes felébredés, hitre jutás történt ezekben az években. Egy fiatalasszonyt semmiképpen nem akart elengedni a férje egyik hetünkre. Somogyi Péterék mégis biztatták, mindent egy lapra tettek fel, csak hogy a nehéz helyzetben lévő édesanya hitközelsébe kerülhessen. Akik ismerték a helyzetet, mosolyogtunk, amikor a háttérben dülő-fülő férj öccsével, mint két lovag hozták az indulás reggelén a táskákat – jó képet vágva a dologhoz. A héten megtért fiatalasszony élete változása olyan hatással volt az akkor még italos és ellenkező férjre, hogy egy következő konferenciára egyedül is vállalta az eljövételt. Szomjas szívvel figyelt mindenre, míg ő is átadta életét az Úrnak. Azóta már presbiterünk, aki szelíd szeretettel, hittel veszi körül családját, feleségét. Számos család általuk került a gyülekezetünkbe.

András és Erika egy keresztelői előkészítőn, amelyen keresztszülői minőségben vettek részt, „fedezték fel” a Fasort. Erika ment haza az előkészítőről úgy: – Itt Jézusról beszélnek! – és jöttek szinte közvetlen utána az emmausi hetünkre. Hihetetlen szomjúsággal figyeltek mindent, hallgatták szinte a személyes beszélgetéseket is. Később, hitre jutásuk után, így fogalmaztam meg a látottakat: – Az Úr Isten nagy erejű porszívója beszippantott benneteket!

Érdeemes lenne sorra leírni – ha nem is ennek az írásnak a keretein belül – sokak hitre jutásának eseményét. Megmutatkozna Úrunk ötletességének sziporkázó sokszínűsége, ahogyan nem „kaptafára” dolgozik. Mégis ugyanaz a történet megy végbe. Egyszer csak világos lesz valaki számára „elveszett” volta, látja a bűneit, megérti, hogy az „alapbűn”: nem élek Isten szereteturalma alatt. Felra-

gyog Isten szeretete is Jézusban, és a bűnbocsánat, megtérés lehetősége, az új élet, amely elkezdődik azokban, akik befogadják Jézust Úrnak, Megváltónak, és odaadják életüket Isten uralma alá.

Évről évre indult felnőttkonfirmációi tanfolyam. Számosan jöttek olyanok is, akiket gyermekkorukban nem is kereszteltettek meg. A hívogatásban nem a lelkészek jártak élen. Hiszen mi nem találtuk volna meg azokat, akik a templomtól messze éltek. A megtért testvérek megváltozott élete „hívta ide” az újabb keresőket.

Hányszor megtörtént, hogy egy megváltozott életű házaspárt a barátok, rokonok csodabogárnak néztek. Kicsit csípősen megkérdezték:

– Mi történt veletek? Minden vasárnap templomba mentek? Nyáron házaspári hétre? Milyen unalmas lehet?! Ott reggeltől estig imádkoztok?

De amikor látták, milyen más a légkör, a szeretet, az élet közöttük, egyszer csak a maguk ürességében ők is érdeklődni kezdtek.

Egy édesapa úgy érkezett második gyermeke kereszteléséhez, hogy kimondta anyósának, feleségének:

– Miért kereszteltetjük meg a gyermeket, ha az elsővel sem tettünk a keresztelés óta semmit?

Az előkészítőn megragadta a figyelmét, ahogyan később elmondta:

– A lelkész úgy beszélt Jézusról, mintha a szomszéd szobában lenne. Mindjárt belép ide, az volt az érzésem.

Majd folytatta, már kettesben a találkozásokat, beszélgetéseket a fiatal lelkipástorral. Hitre jutott ő is, majd később felesége, utána édesanyja is... Évekkel később bevallotta, hogy úgy kötöttek házasságot, hogy jött a gyermek, de olyan nagyon nem szerették egymást. A házasságkötő terem tükrében nézegetve magát, arra gondolt:

– Ha most megszöknék, nagyon megsértődnének?!

Ma pedig nagy szeretetben élnek, és nevelik az azóta már öt gyermeküket. Szívük vágya, hogy másokat is Jézushoz segítsenek.

Ezek az esetek is mutatják, hogy élő munkát végez az Úr. Nem a tisztaság, hanem a hűség, az egyházban teltek ezek az évek, hanem az ébredés ilyen és hasonló történéseinek sorozatában.

Különleges élmény számunkra, hogy a hitre jutott fiatal családokban egyszer csak megszülettek a harmadik, negyedik, néhány helyen az ötödik gyermekek is. Így gyarapodott igazán a gyermekmisszió, ezekben a családokban ma már a legkisebbektől az ifjúsági korosztályig 150–200 gyermeket nevelnek szüleik.

1997-ben Somogyi Péter lelkipástor kezdeményezésére újraindult a Fasori Harangszó. Azért újra, mert a gyülekezet újságja ezen a címen 1931-ben jelent meg először. 2001-ben jubileumi számot jelentettünk meg, emlékezve a 70 évvel azelőtti indulásra. Az újság az 50-es évek viharaiban megszűnt, és csaknem 50 évi kihagyás után indult újra. Kezdetben négyszer is megjelent, ma évi három számot nyomtatunk. Igaz, ma már 48 oldalas kiadvány ez, amely a Magvetés rovattal,

igeüzenettel kezdődik, majd a következő rovatokkal folytatódik: Fókuszban (időszerű gyülekezeti eseményekről tudósítás), Lelki házunk tája, Táborban (a csendeshetekről szóló beszámolók), Bizonyágtételek, Hitvallás, Kitekintő, Gyermek-kuckó... és egyéb időszerű hírek és aktualitások szerepelnek benne. A Julianna iskola szülőinek tartott evangélizáción hitre jutott Devich Márton feleségével együtt. Ő, mint újságíró átvette a szerkesztést, és több mint 10 éven át a mai színvonalra fejlesztette munkatársaival együtt. Azóta kollégiumi gondnokként is fontos szolgálata van intézményeinkkel kapcsolatban.

Már az első időkben elhatároztuk, hogy gyülekezetünk területét körzetekre osztjuk. 65 körzetet jelöltünk ki a Rákóczi út–Podmaniczky utca–Nagykörút–Dózsa György út által behatárolt területünkön. Igyekeztünk úgy megoldani, hogy egy-egy körzetgazdának ne kelljen nagy területet bejámi. 15-20 cím jutott egy-egy személyre. Szerettük volna, ha a körzetgazdák megismerik a családokat, összekötőként munkálkodnak köztük és a Fasor között. Hálásak vagyunk a hűséges szolgálattelvőkért, akik évek hosszú során át járták a körzeteket, és sok hasznos információt hoztak, vittek. Később az egyre színvonalasabb Harangszó kézbesítése lett a körzetgazdák alapfeladata, amely nem csak információt, hanem bizonyágtételeket, ébresztő írásokat, beszámolókat is adott. Sokáig Bócz Etelka presbiterünk fogta össze ezt a szolgálatot, nemrégén vette át tőle Szécsi Sándor fiatal testvérünk a szolgálati ág vezetését.

Az orgonálás szolgálatát dr. Hős Gézáné Klárika látta el. Ő mint lelkész is besegített a szolgálatokba. Bibliaórákon hirdette az Igét, játszott a harmóniumon, hűségesen látogatta az idősebb testvéreket. Ő kezdetől egész szívvel értette, mit is akarunk, amikor az emberek megtéréséért harcolunk. Az orgonálás egyre nehezebben ment számára. Orgonistát kerestünk. Ekkor megint megtapasztaltuk azt a rendkívül pontos időzítést, amellyel Úrunk dolgozik.

Számomra Pálúr János neve erősödött fel. Édesapjával sokat szolgáltunk, harcostársak voltunk az ébredési misszióban. Tudtam, hogy János rendkívüli tehetség a zene vonalán kora gyermekkorától fogva. Azt is, hogy hitben él családjával együtt. Érdeklődésemre kiderült, hogy jelenleg – akkor 1997-et írtunk – Franciaországban ösztöndíjas. Felvettem vele a kapcsolatot, kiderült, hogy éppen haza készülnek. Mivel Párizsban is egy gyülekezet orgonistája volt, azért imádkoztak feleségével, hogy találjanak itthon is olyan gyülekezetet, amelynek orgonistája lehet. Így került 1997 őszén a Fasorba. Rendkívüli élményt jelent gyönyörű orgonajátéka. Voltak, akiket először az orgonajáték vonzott közénk, majd meghallották az Ige üzenetét, átélték Jézus vonzását is. Művészete szintjét jelezte, hogy hazatérésük évében a fiatal orgonisták között világversenyt nyert Párizsban. Meghonosította az igehirdetések utáni néhány perces improvizációt, amely alatt a gyülekezet imádságos csendben van.

Hamarosan megkezdtük a Zenés áhítatokat. Azóta minden hónap első vasárnapján délután Zenés áhítatot tartunk, majd 2003-tól évi 4-6 hangversenyünk is van. Sok kiváló zenész, énekkar megfordult nálunk. Minden alkalmon hangzik

Isten Igéje is. A zenei alkalmakról igényes, szép füzet készül, amelyben megtalálható az egész évi program.

Pálúr János nagy álma orgonánk újjáépítése. Megszerette romantikus hangzású Angster orgonánkat, és megtervezett egy különleges hangszert, amelyben a régi erényei is érvényesülnek. Sokan adakoztak, adakoznak ma is az egy évtizede épülő hangszerre.

Somogyi Péter felfedezte a régi fasori pecsétet. Így 1998-tól újra az egykori csipkebokros pecsétet kezdtük használni. A pecséten a Biblia, és felette az égő csipkebokor az „*Ég, de meg nem emésztetik*” Igével látható.

Az evangélikációs heteket minden évben kiemelten kezeltük. Hetekkel előtte meghirdettük, meghívókat juttattunk el a gyülekezeti tagokhoz. Az evangélikáció kegyelmi ajándékával megáldott lelkipásztorokat hívtunk meg. Az első évről, Zimányi József szolgálatáról már beszámoltam. Így szolgáltak nálunk a további években: Sipos Ete Álmos, Cseri Kálmán, Szalay Szilárd, Unger Károly, Takaró Károly, Somogyi László, Tariska Zoltán, Horváth Géza, Csiha Kálmán, Bustya Dezső, Berke Sándor, Victor István és mások.

Általában nem csak este, hanem reggel is hangzott az Ige, a hitmélyítő szolgálat a gyülekezeti teremben. Ezek az evangélikációk sokakat felébresztettek, hitre segítettek.

A Fasor területére költözött 2000-ben Mezey Tibor lelkipásztor. Nagyváradról került át feleségével együtt a Károli egyetem indulása után – meghívásra – egyetemi lelkipásztori szolgálatba. Miután nyugdíjba ment, és ide költözött, elkezdtek jární az istentiszteleteinkre. Hamarosan bekapcsolódott a lelki munkába is. Egy csendeshét alapjaiban változtatta meg életét, újjászületett, és így rendkívül hasznos és hűséges munkát végzett közöttünk. Nagy szívvel lelkigondozott a legnehezebb esetekben is, sok temetési szolgálatot is végzett.

Legnagyobb örömmel a Skót Misszióban tevékenykedett. Sajátjának érezte a fasori prédikálóállomás szolgálatát. Vasárnap délelőttönként és szerdán, a bibliaórán hirdette az Igét a kicsiny, de lelkes, hűséges közösségnek. Még három területen vállalt fontos szolgálatot: a Budapest Misszió összejövetelein (az alkalmakról készített feljegyzéseiből értékes könyvet is összeállított), a MÁV Kórház missziójában és a honismereti táborokban.

Az akkor már 1998 óta folyó, az egyházkerület által indított, és általam vezetett Budapest Misszió szolgálatában havonta találkoztunk lelkipásztorok és missziói munkások itt, a Fasorban, és három területet vettünk célba:

1. Új missziói állomások létesítése Budapesten, amelyekből később önálló gyülekezetek épülhetnek ki.

2. A budapesti kórházmisszió kérdései.

3. A meglévő gyülekezetek missziói életének élénkítése.

Nem mondom, hogy látványos eredményeket értünk el, de a rendszeres talál-

kozások, beszélgetések, imaközösségek bennünket „karbantartottak”. Segíthetünk az újpalotai gyülekezet létrejöttében. Megindult a MÁV Kórházban a misszió. Hetente mintegy 10-15 bibliaóras testvérünk ment és járta végig az osztályokat, majd bibliaórára vitte, akiket lehetett. Gyülekezeti tagjaink hűségesen járnak ma is a szolgálatba, és már sokkal jobban tudják, mit mondanak, hogyan közeledjenek, mint amikor megilletődve kezdték a látogatásokat.

Dr. Székely András Bertalan szervezésében 2000-ben indult az ún. „Honismereti tábor” mozgalom a Fazorban. Hét magyar területről (Burgenland, Felvidék, Kárpátalja, Erdély, Délvidék, Drávaszög és az anyaország), egy-egy gyülekezetből a lelkipásztorral vagy megbízott vezetővel jöttek fiatalok közös táborozásra. Rendkívüli élményt jelentett a fiataloknak egymás megismerése, a közös magyar múlt és jelen számbavétele. A helyszín területenként változott, és 10 éven át kitartóan előkészítették, lebonyolították az utazásokat. Pályázatokat írtak, időt, pénzt, fáradságot nem kímélve munkálkodtak.

Somogyiné Krisztina korábbi holland kapcsolatából nőtt ki a papendrehti holland református gyülekezettel való testvérgyülekezeti kapcsolatunk. A holland testvérek többször is hoztak kamionnyi ruhát, főleg gyermekruhákat, ami segítette a fiatal családok életét. Az ő anyagi segítségükkel építhettük meg a pincéből átalakított ifjúsági helyiségünket, az Új-teremtést. Az ottani gyülekezet részéről Boudewijn, Gert és Henk testvéreink (valamennyien a Help Oost Europa Committee tagjai) szervezték a gyülekezeti csoportok kölcsönös látogatását. Majd ezt a kapcsolatot a Fazor részéről a Lux házaspár, Éva és Feri hordozta úgy, hogy az elmúlt évek alatt csendesheteket is tarthattunk Hollandiában, illetve Magyarországon. Isten szeretete olyan közel hozott egymáshoz bennünket, hogy egymás hite által épülhettünk, és tanulhatjuk egymástól a gyülekezetépítés gyakorlatát is.

Megemlékezem a diakóniai szolgálatról. A körzetgazdák hozták a jelzéseket, hogy kihez kellene mennünk látogatni, segíteni. Maguk a körzetgazdák is sok szolgálatot elvégeztek a területükön, hűséges testvérek pedig vállalták a betegek, egyedül élők segítését, látogatását. Egy kitartó csapat havonta ment a Schweitzer Albert Otthonba, hogy vasalással, konyhai munkával, takarítással, betegek látogatásával szolgáljanak. A lepramisszióba is besegítettünk. A segélyezések is folytak. Különösen karácsony előtt próbáltunk csomagokat készíteni az özvegyeknek, időseknek, rászorulóknak. Ebben az önkormányzatok is segítettek élelmiszer-, illetve pénzadománnyal. Kezdetől mintegy 80-100 idős testvérnek készítettünk csomagot. Végh Tamásné, a vezető lelkipásztor felesége fogta össze a diakóniai kört. Sokan készségesen segítettek ebben a nem könnyű, de szép szolgálatban. Külön is hadd emlékezzünk meg Nyáriné Sára testvérünkről, aki évek óta fáradhatatlanul járja az utcákat, a betegeket, elesetteket látogatja, segíti.

Amikor örökségeket írtak ránk, és az idős életeket gondozni is kellett, már nem tudtuk alkalmi segítségekkel megoldani. Itt is megtapasztaltuk Isten gondoskodá-

sát. Éppen, amikor kellett, vállalta fel a VII. kerületi alpolgármesternő, hogy közbenjár egy diakónus fizetésének a biztosításában. Így kezdte meg diakónusunk ezt a szolgálatot, és gondozta az idős adományozókat, de más rászoruló életeket is.

Összefoglalva elmondhatom, hogy 2000-re kialakult a fasori gyülekezet új arcu-lata. A templomban már 500 körüli volt a vasárnapi istentiszteleti létszám. Négy bibliaóra várta hét közben a résztvevőket: kedden, szerdán, csütörtökön a gyüle-kezeti teremben, szerdán a Skót Misszióban is, a VI., Vörösmarty utca 51. szám alatt. Három ifjúsági csoport tevékenykedett. Volt baba-mama kör, női kör, férfi bibliaóra, fiatalok konfirmációja, felnőttkonfirmáció, pároskör. – A gyermekmisz-szióban is számos csoport működött. Gyermekdelutánokat tartottunk, kézműves foglalkozásokkal egybekötve. Kerámiaszakkör is megkezdte szombati alkalmait Martineczné Márta, „Budapest agyagművese” vezetésével. – Tahitótfaluban, az Is-ten Táborában a juliannás gyermekekkel évkezdő és évzáró csendesnapokat tar-tottunk, nyáron a Kincskereső gyermektáborok, konfirmáltak, fiatalok, családok, a „honismeretiek” hetei folytak. A szolgálati ágak is kiépültek, és egyre jobban ki-bontakozott a gyülekezet szerteágazó élete.

A GYÜLEKEZET ÉLETÉNEK ALAKULÁSA 2000-TŐL NAPJAINKIG

2000-ben a Magyarországi Református Egyházban új presbitériumok kezdték meg szolgálatukat. Ez teljesen új helyzet volt most, hogy minden presbiter lemondott, és minden helyre újonnan kellett választani.

A Fasor életében is új presbitérium kezdte meg működését. 1995-höz, ideér-kezésünk idejéhez képest csak négyen maradtak az új testületben. Így 2000-ben zömében olyan testvérek kezdték meg szolgálatukat, akik még soha nem voltak presbiterek.

Az évek küzdelmei során elfáradt a presbitérium, és sokan meg is öregedtek, az időközben hitre jutott fiatalokat szólítottuk meg. Természetesen ők még nem voltak „érett” presbiterek, de az új szemlélet, lelkeség megragadta őket, és az volt a reménységünk, hogy idővel ütőképes csapatot alkotnak. A szolgálatból kiálló idősebb testvérek pedig a „Fasor örökös presbitere” címet kapták emléklappal, megbecsüléssel.

Nyomban kerestünk egy missziói házat, ahova presbiteri hétvégére elhúzó-dhattunk. Felejthetetlen az az öröm, lelkesedés, közösség, amelyben kerestük az első lépéseket, együtt imádkoztunk, készültünk a ránk váró feladatokra. Később kiderült, hogy túl sokat is gondoltunk magunkról, bizottságokat alakítottunk, amelyek közül a legtöbb nem tudta betölteni feladatát. Mégis elindult egy felelős-seget, szolgálatot, küldetést vállaló közösség!

Évről évre megtartottuk a presbiteri hétvégéket, kedves helyünk volt Vámosmikola, ahol a Schweitzer otthon pihenőházában mi is otthonra leltünk. Minden hétvégéről megújult szívvel, „összerázódottabban” jöttünk vissza. Tanultuk és ma is tanuljuk szolgálatunk jobb betöltésének lehetőségét.

Megkezdtük a lelkész-gondnoki összejöveleteket. A két lelkipásztor, Végh Tamás és Somogyi Péter, dr. Szabó Mihály főgondnok és a gondnokok alkották ezt a kört. Lux Ferenc missziói gondnoki szolgálatot látott el, dr. Vásáry István volt az iskolaügyi gondnokunk. Az ő nagykövetté történt kinevezése után 8 évig lelkipásztortársam vállalta el ezt a sok egyeztetést, megbeszélést igénylő feladatot, míg átadhatta Devich Mártonnak. A későbbiekben megválasztott dr. Südy György gazdasági gondnok csatlakozott ehhez a közösséghez. Korábbi gazdasági vezetői tapasztalatait közénk hozva, fáradhatatlanul munkálkodik a gyülekezet javára. A pénztáros, Albert Péter egészítette ki a kört. A későbbiekben Nyikos László építési gondnok csatlakozott hozzánk, néhány éve azt is bevezettük, hogy minden alkalomra eljön a presbitériumból két társunk ezekre az összejöveletekre. Előkészítjük a presbiteri gyűléseket és intézzük, megbeszéljük a két gyűlés közötti kérdéseket, feladatokat. Ez a testület nagy segítséget jelent a gyülekezet vezetésében. Teljes felelősségvállalással, a terhek megosztásával, szívbeli imaközösséggel sok nehéz kérdésben is megoldást találunk.

Megemlítem a hetente megtartott munkatársi összejövetelt is. A heti feladatok, megoldandó kérdéseink megbeszélésére, imaközösségre mindmáig összejövünk itt dolgozó testvérek.

2000-ben, nemzetünk milleniumi évében nemzeti zászlót helyeztünk el a templomban és a templom homlokzatán. Azóta is ott van mindkét zászló. Kívül is, belül is hirdeti, hogy gyülekezetünk szereti nemzetünket, Istentől kapott felelősséget hordoz a határon belüli és kívüli magyar testvérekért. 2005-ben presbitériumunk úgy döntött, hogy vasárnaponként az ima és Miatyánk után elénekeljük nemzeti imádságunkat, a Himnuszt. A gyülekezet imádságos lelkülettel, tisztelettel énekl minden vasárnap.

2000-ben létrehoztuk a Fasori Orgona Alapítványt. – A Julianna iskola javára már létező Szabó Imre Alapítvány mellett erre is befizethettek a gyülekezet tagjai. – Majd 2008-ban létrehoztuk a Csipkebokor Református Közhasznú Alapítványt, amellyel az akkor indult óvodánkat támogatjuk.

2001-ben igazgatóváltás történt iskolánkban. Síkfalvi Judit vette át a vezetést. Valamelyest oldódott az iskolavezetés gyülekezettől való távolságtartása, de még messze voltunk az igazi közösségtől.

2002-ben megünnepeltük Dobos Károly, a gyülekezet egykori áldott életű lelkipásztora 100. születésnapját. Majd 2004-ben, 102 évesen a templomból temet-

tük, és a kolumbáriumban helyeztük el hamvait. Ez időben Szabó Imre lelkipásztor és felesége hamvait is áthozta a család az óbudai temetőből. A gyülekezet tisztos megbecsülése volt az egykori nagy szolgálatot végzett lelkipásztorai iránt, hogy egymás melletti urnafülkében helyezte el hamvaikat. Amikor csak tehetjük, megemlékeztünk Szabó Imre lelkipásztorról is. Sőt elhelyeztünk egy táblát a Julianna iskola előterében azok emlékezetére, akik Szabó Imre lelkipásztor vezetésével a háború idején mentették az üldözötteket. A tábla Igéje: „Az igaznak emlékezete áldott” (Péld 10,7).

Szeretnénk mintául venni és imádságban kérni az Úrtól, hogy adja meg számunkra annak a korszaknak hitben, gyülekezetépítésben, emberek Krisztushoz segítésében megáldott légkörét.

2003-ban megszületett a FIM, azaz a Fasori Informatikus Misszió. Gurzó József vezetésével egy lelkes közösség nem csak a templomi igehirdetések hangosítását és felvételét vállalta magára, hanem a kazetták sokszorosítását, majd a CD-k készítését egyenkénti felvételekkel, illetve MP3-mas formátumban. Létrehozták a fasori gyülekezet honlapját az interneten. Így onnan kezdve már minden vasárnap, ünnepnap igehirdetése, zenés áhítata hallgatható a www.fasor.hu honlapon. Sokszor már aznap este hallgathatják az érdeklődők a nálunk elhangzott igehirdetéseket. A visszajelzésekből tudjuk, hogy sokan hallgatják a belföldi vagy határon túli magyar területeken. De a tengerentúlról is, az USA-ból, Japánból, Európa országaiból is kapunk visszajelzéseket. A FIM a gyülekezet egyik „élcsapatává” nőtte ki magát, igen időigényes és gondos szolgálatot végezve.

Somogyi Péterrel a közös szolgálatunk kezdetétől heti egy délelőttöt a közös megbeszélésekre, tervezésekre, imaközösségre adtunk. Ezekon az alkalmakon forrt ki a gyülekezet misszió arculata. Régóta tanakodtunk, hogy jó lenne segédlelkésszel erősíteni a missziót, első renden is az ifjúsági munkát. Azt is tudtuk, hogy olyan segédlelkészt kell hívnunk, akit mindketten egyaránt örömmel fogadunk. Így került hozzánk 2004 őszén Pataki András Dávid feleségével, Dorkával együtt – és álltak be a gyülekezeti szolgálatba.

Azóta is itt szolgál András beosztott lelkészként, közben három kisgyermekük is született. A teológián is tanít – dr. Balla Péter rektor, újszövetségi professzor kérésére. Doktorálása is küszöbön áll.

2004 őszén elment Somogyi Péter és Krisztina a Fasorból, a kecskeméti gyülekezet meghívását elfogadva. Mivel akkor már nyolc éve szolgáltak nálunk, számukra is nagy kérdés volt ez, de a gyülekezet számára is. Tusakodásukban úgy értették meg, hogy Isten küldése benne van a kecskeméti hívásában. Nagyon szép, bensőséges istentisztelet keretében búcsúztunk tőlük, abban a meggyőződésben, hogy véglegesen el kell válni tőlük, akiket Kecskemét várt – hosszú távú szolgálatra. (Akkor még nem tudtuk, hogy Istenünk gondolata más volt a távlatokra nézve.)

Lemondtunk arról, hogy másik parókus lelkészt válasszunk, így Pataki András

és Lőrinczi Hunor beosztott lelkipásztorokkal, Mezey Tibor ny. lelkésszel és egy hatodéves teológussal vágtunk neki az itteni missziói évnek. Kiderült, hogy az Úr kegyelme kitöltetett ránk. Megújult lendülettel folytattuk a szolgálatot.

2007-ben a Bp.-Északi Egyházmegye létrehozta az ún. szombathévi intézményét. Hét év szolgálat után a parókus lelkész szabadságra mehetett úgy, hogy az egyházmegye biztosított egy lelkipásztort, aki elvégezte a szükséges szolgálatokat. Akkorra már nagyon elfáradtam az itteni szolgálatokban, és elvállaltam – mint legidősebb parókus lelkipásztor a megyében –, hogy kipróbálom a szabadságot. De csak negyedévet vállaltam a gyülekezettől távol, 2007. szeptember 1-től december 1-ig.

Elmondhatatlan élmény volt a három hónap alatti teljes regenerálódás. Ez idő alatt elkészítettem régen tervezett kis könyvemet is „A nagy szabadítás” címmel. Majdnem 40 évi lelkési szolgálat alatt kísérleteztem azzal, hogy a legtávolabbról érkezőknek is érthetően elmondjam négy kis kép segítségével a Biblia alapüzenetét:

1. Isten hogyan képzelte el a teremtést, és benne az ember életét?
2. Mi történt velünk? Mert ezen a világon valami egészen másként működik, mint azt Isten eredetileg lehetővé tette.
3. Mit jelent Jézus keresztye, a megváltás üzenete? Mit kezdhetünk vele?
4. Ha valaki hitet nyer Jézusban, milyen új életlehetősége van? – Azóta már 20 000 példányban eladtuk, illetve ajándékba továbbadtuk országon belül és kívül a kis missziós könyvet.

A Somogyi házaspár elmenetele után dr. Tolnay Lajos és Márti vették át a házaspári kör vezetését. Ők 1998-ban érkeztek a Fásorba a pasaréti gyülekezetből. Akkor már az országos házasság- és családgondozásban is tevékenykedtek. Isten megáldotta itteni szolgálataikat, évek során mintegy 40-50 pár alkotta ezt a kört, akikkel havonta találkoztak. Minden nyáron egy hetet együtt töltöttek a házaspárokkal és gyermekeikkel. 2005-től állandó nyári táboruk Nagyborzsöny lett. Év közben a havi találkozásokon kívül folyamatosan gondozták a párokat, akik bizalommal figyeltek rájuk. A házaspárok házi bibliaköröket alakítottak, amelyekben csoportonként 5-6 pár segíti egymást a hitbeli-gyakorlati életben.

Kedves szolgálattá lett az is, hogy ahol kisgyermek született, a többi család hat héten át vállalta, hogy kétnaponként más és más vizs „komatálat” a kisgyermekes családnak.

Közben a Julianna iskola egyházmegyei határozattal átkerült gyülekezetünk egyedüli fenntartásába. Igazgatónőnk mandátumát nem hosszabbítottuk meg, hanem átmeneti megoldásként a szinte kezdettől az iskolában dolgozó, és munkájával tekintélyt szerző Szarka Krisztina tanítónőt kértük meg az igazgatói teendők ellátására. Egyre több feladatot vállalt a gondnoki kar, az iskolával kapcsolatban pedig Devich Márton iskolaügyi gondnokunk.

2007 őszén látogatott hozzánk Csiha Kálmán ny. erdélyi püspök egyhetes szolgálatra. Olyan érdeklődés kísérte a megpróbált életű, hitével, tisztességével, magyarságával sokak tiszteletét kivívott lelkipásztor igehirdetéseit, hogy hétköznapi esténként szinte teljesen megtelt a templomunk, kb. 800 ember hallgatta az igehirdetéseket. Írásban is megjelentek a nálunk elhangzott igehirdetéseit: „Honvesztés vagy honfoglalás” címen. – Megrendítő volt arról értesülni, hogy alig egy hónap múlva elhunyt a püspök úr. Így még inkább érzékeltük Isten őt is, bennünket is megajándékozó szeretetét, hogy utoljára még tele templomban, megkapóan áldott légkörben hirdethette az Igét a neki adatott különleges kegyelmi ajándékkal.

2007-ben döntenünk kellett, hogy 6 osztályos iskolánkat betagozzuk-e másik intézménybe, vagy pedig 8 évfolyamosra változtatjuk. Presbitériumunk az utóbbi mellett döntött. Mivel hosszú évek küzdelmei után végre a miénk lehetett az iskola, most nem akartuk újra elidegeníteni. Hiszen egyre természetesebb szeretetközösségben lüktetett a gyülekezet és az iskola. Nagyon figyeltünk arra, hogyan segíthetjük, építhetjük iskolánkat anyagi, tanulmányi és lelki vonalon egyaránt.

Még a Somogyi házaspárral együtt kerestük a fasori református óvoda létrehozásának lehetőségét. Már-már célhoz értünk. Az önkormányzat rendelkezésünkre bocsátotta volna a Király utca–Rózsa utca sarkán, az első emeleten évekkel azelőtt megüresedett óvodáját. A nagyon lepusztult szobák rendbetételével két csoportot elindíthattunk volna. Mi már ezt is nagy ajándéknak tekintettük. De nem számítottunk a lakók rendkívüli ellenállására. Két presbiterünk, akiknek gyermeke jött volna az óvodába, vállalta, hogy végigjárja a lakókat és rábeszéli őket, járuljanak hozzá az óvoda megindulásához. Lehangoltan tértek vissza körüljükről: – Nem szabad elindítanunk az óvodát ebben a házban! – mondták, mert rendkívül durva ellenállásba ütköztek. Tudtuk, hogy új óvodát nem indíthatunk, hiszen az EU-s szabályok olyan magas négyzetméterben állapították meg egy gyermek elhelyezésének füves területét, amely elképzelhetlenné tette ennek megvalósítását. Így – szomorúan ugyan, de – lemondunk óvodai álmainkról.

2007. október 31-én felavattuk a fasori evangélikus templom melletti kertben létrehozott reformációi emlékparkot. Négy magas mészkőoszlop hordozza a reformáció négy alapigazságát. Közülük a „Solus Christus” a legmagasabb, jelezve, hogy Krisztus kereszthalála, feltámadása hitünk középpontja és megváltásunk záloga. Ez az első reformációi emlékpark a fővárosban. Az önkormányzat komoly anyagi segítségével létesülhetett, így az avatási ünnepen is jelen voltak kerületünk vezetői.

Az ünnep befejezése után megkérdezte tőlem Hunvald György akkori polgármester:

– Még mindig szeretne a református egyház óvodát nyitni?

– Nagyon szeretnénk – válaszoltam. Így történt, hogy hamarosan megkötöttük a szerződést a VII., Városligeti fasor 29-es épület magassíkföldszintjére, ahol háromcsoportos óvoda működött évekkel azelőtt. Isten különleges időzítése volt, hogy a korábban már említett Józsi bácsi ekkor hunyt el, és megörököltük a Dohány

utcai lakását. Ebből az összegből újíthattuk fel az óvodai helyiségeket. 2008 szeptemberében három csoportban megkezdhattuk a működésünket. Dr. Szabóné Vörös Katalint, főgondnokunk feleségét kértük fel az óvoda vezetésére.

Olyanok voltunk, mint az álmodók! Olyan ajándékot kaptunk Istentől, amelyet évek múltával is csak megrendült szívvel veszünk számba. Megkezdhetette működését a Fasori Református „Csipkebokor” Óvoda!

Olyan sikere van óvodánknak, hogy talán hat csoportot is működtethetnénk, ha lenne helyünk.

Két év után már 15 óvodásunk jelentkezett a Julianna iskolába, és az akkor induló egyetlen első osztály gerincét alkották az óvodás gyermekek. Azóta már két-két osztály indul évenként, és a pedagógusok egybehangzó véleménye alapján hatalmas segítség az óvoda az iskolai indulásban. Nem csak a gyermekek, hanem szüleik is „összeszokottak”, ráadásul az óvodai évek hitbeli élményei magától értetődővé teszik a hittanoktatást és beilleszkedést az egyházi iskolába.

AZ UTOLSÓ ÉVEK FORDULATA

2009-ben váratlan fordulatot vettek a fasori események. Azzal kezdődött mindez, hogy „elfogytak” a lelkipásztorok körülöttem. Mezey Tibort hazahívta az Úr, Pataki András családjával egy évre – doktori tanulmányai folytatására – ösztöndíjjal Németországba távozott. Lőrinczi Hunor, a másik beosztott lelkészünk feleségével – annak Japánba szóló ösztöndíjával – szintén elhagyta a Fasort. Két VI. éves teológusunknak is lejárt az éve. Így teljesen egyedül maradtam a lelkipásztori szolgálatban. Az volt a gondolatom, hogy addig is, míg Pataki András visszatér, egy beosztott lelkipásztort kell keresnünk, s talán még egy VI. éves teológus is besegíthet.

Minden kísérletem, amellyel a fenti tervet egyengettem, dugába dőlt. Többeket megszólítottam a hívő fiatal lelkipásztorok közül, már-már megoldódni látszott egyikük jövetele, de ő is visszamondta. Természetesen ezeket a próbálkozásokat is imádságba ágyazottan tettem, de ekkor úgy fordultam az Úrhoz: – Úram! Ez a gyülekezet nem az enyém, ez a Tiéd. Én is a Te „alkalmazottad” vagyok. Látod, milyen helyzetben vagyunk. Mit akarsz, hogy cselekedjünk?

Ekkor hallottam meg, hogy Somogyi Péteréssel tárgyalásban van egy pesti gyülekezet a lelkézi állást illetően. Ez a tény az ő visszahívásukra irányította a figyelmemet.

Tudtam, hogy nagy a tét. Nem csak a személyes életemben, hanem még inkább a gyülekezet életében. Folyamatosan imádságban hordozva ezt a kérdést, békességet nyertem arra nézve, hogy kész legyek átadni a vezetést Péternek, illetve az I. emeleti lakást az öt gyermekkel érkező házaspárnak. Mindezt megsz-

tottam a gondnoki karral. – Meg kellett várni a megkereséssel a másik pesti gyülekezet választásának eredményét. Miután Somogyi Péterék úgy döntöttek, hogy mégis maradnak Kecskeméten, a gondnok testvérek jóváhagyása mellett levelet írtam nekik. Hamarosan válaszoltak, hogy hívásunkban megértették Isten visszaküldő szeretetét.

A levélváltás és a választás eseménye olvasható a Fasori Harangszó 2009. szeptemberi számában.

A csaknem 20 évvel fiatalabb lelkipásztor nagy kedvvel látott neki a gyülekezet-szervezés, -vezetés időszerű feladatainak, felesége, Krisztina pedig elfoglalta a presbitérium által létrehozott intézeti lelkészi állást.

Mivel együtt éltük át a Fasor ébredését, a gyülekezeti élet missziói kereteinek felépülését, zökkenőmentesen tudtak visszaállni a szolgálatba. Számomra ez az új helyzet lehetőséget adott arra, hogy az igehirdetésekre, lelkigondozói találkozásokra és az evangélizációs alkalmakra fordítsam teljes szolgálati időmet.

Az új vezető lelkipásztor első teendői közé tartozott, hogy a Kecskeméten is megismert minta szerint iskolánkat és óvodánkat kollégiumi keretek közé vonta. Így létrejött a Budapest-Fasori Református Kollégium. Krisztina pedig mint intézeti lelkész hozzákezdett a két intézmény lelki szolgálataihoz. A hétfői iskolai áhítatok, valamint a pedagógusáhítatok mellett a szülők lelkigondozása is megindult. Megalakult iskolában, óvodában a „szülői kör”, amelynek keretében tanítás hangzik rendszeresen. A személyes lelkigondozásra is több idő jut, hiszen eddig a gyülekezeti lelkipásztorok próbálták időt szakítani az iskolás, óvodás családokkal való beszélgetésekre.

Az a tapasztalatunk, hogy folyamatosan újabb óvodás és iskolás családok kapcsolódnak be a gyülekezeti vérkeringésbe.

Az ún. „juliannás vasárnapokon”, amikor az iskola családjai, pedagógusai is itt vannak a vasárnapi istentiszteleten, megtöltjük – mintegy 800–1000 fővel – a templomunkat.

Lelkésző testvérünk az intézmények mellett nem csak férje szolgálatát erősíti, hanem a gyülekezetben is szolgálatokat végez, szervez és látogat.

2010-ben Horgos Vilmos vette át az iskola vezetését. Hittel és lendülettel kezdte meg szolgálatát. Nagy reménységünk, hogy a gyülekezet és iskola áldott együttműködése a jövőben tovább folytatódik, és Isten jó tervei kibontakoznak közöttünk.

Kollégiumi tanácsot alakítva az iskola és óvoda vezető munkatársai hetente találkoznak, megbeszélik az időszerű kérdéseket és további fejlesztéseket.

Két éve az önkormányzat összevont két iskolát kerületünkben. Így a szomszédunkban lévő, néhány évvel ezelőtt nagy összegért felújított iskolát megpályázhattuk. Nem az egészet, hiszen 500 fős épületről van szó, de első évben két osztályt, majd idén már egy teljes szintet az épületből. Imádságunk tárgya, hogy

merre vezet Isten tovább bennünket, mert álmainkban egy esetleges budapesti református szakiskola gondolata is megjelent. De ne fussunk ennyire előre!

Vágyunk arra is, hogy óvodánkat bővíthessük. Budapest belvárosában – tudomásunk szerint – az egyetlen keresztyén óvoda vagyunk. A meglévő férőhelyek kétszeresére lenne szükség. Mivel tudjuk, és eddig is ezt éltük át, hogy hatalmas Istenünk van, kezéből fogadjuk el a „lépésszámot” is. Ő tudja, mennyit tudunk feldolgozni úgy, hogy az intézményfenntartás ne nyomja el, hanem inkább segítse a lelki munkát, a gyülekezet áldásos életét.

A felnőttkonfirmáció és felnőttkeresztelés is minden évben októbertől májusig tartó tanfolyam nyomán megtörtént. Néhány éve más rendszerre tértünk át.

Bevezettük gyülekezetünkben a „Keresztkérdések” tanfolyamokat. Ezt az evangélizációs módszert John Stott angol teológus gyülekezetében fejlesztették ki. A Márk evangéliuma alapján 10 vasárnap este, illetve egy csendesnapon dolgozzuk fel a „Kicsoda Jézus? Miért jött? Mit jelent Őt követni?” kérdéseket. Számosan ezeken a tanfolyamokon ébrednek hitre, keresésre.

2013-ban már az ötödik tanfolyamot tartjuk. Évente kétszer indítjuk. A tanfolyamhoz kapcsolódik folytatásként a felnőttkonfirmáció, szintén évente kétszer.

1995-től 2013-ig 338 felnőtt konfirmálónk volt. Mai gyülekezetünk gerincét képezik ezek a testvéreink. A ma rendszeresen szolgáló több mint 200 gyülekezeti tagunk fele közülük került ki.

Amikor végiglapoztam a felnőtt konfirmáltak anyakönyvét, elemi erővel hatott rám, milyen hatalom Isten Igéje! A sok ismerős név és életút, hitre jutás, és az azóta történt növekedés egy-egy életben mérhetetlen hálára indított. Hisszük és hirdetjük, hogy egyedül Isten Igéjének van olyan hatalma, hogy új életeket teremtsen. De ilyen mennyiségben szembesülve a csaknem 20 év történéseivel, közvetlen élményt jelent erről a valóságról!

A gyülekezet énekkarát többszöri nekifutással próbáltuk létrehozni az elmúlt évek során. Most is működik, nem nagy létszámmal, de igényesen és összetartó módon Székely Gábor és felesége vezetésével. Ünnepeinken, havi gyülekezeti énekek bemutatásán és alkalmi szolgálatokon túl helyben és már meghívásra vendégként is énekelnek hangversenyeken.

Gyülekezetünk tagjai között számos kitűnő zenész is van. Időközben felnőtt egy nemzedék, akik nagy kedvvel és értékesen tevékenykednek. Így a már korábban említett hangversenyek mellett ők is szolgálnak gyülekezeti hangverseny vagy egyéb ünnepi alkalom keretében.

Létrejött egy „testvérgyülekezeti háló”, az erdélyi Lupény, a délvidéki Torontálvásárhely és a Fasor összefogásában. Olyan kapcsolat alakult ki a három gyülekezet között, amely találkozásokat, idén már a második közös konfirmandustábort is eredményezi.

Szívesen adtunk helyet kezdettől missziói csoportoknak. Így jártak nálunk külmisziós testvérek, a Vasárnapi Iskolai Szövetség is többször tartott továbbképzést, a Wicliff János-misszió, a Bibliaszövetség, a Vakmisszió, a Szentírás Szövetség, és még mások is csendesnapokat tartottak nálunk.

A Siketmisszió rendszeres összejöveteleit Budapesten nálunk, a fasori gyülekezeti teremben tartotta. Két éve megerősödött ez a szolgálat, mert Marton Piroska lelkesnőt fasori beosztással alkalmazza az egyházkerület és az egyházmegye erre a szolgálatra. Igen gondosan, hűségesen szolgál nem csak az istentiszteleteiken, hanem látogatja a beteget, gyűjti az igei alkalomra a testvéreket. Arra is figyel, kiket tud segítőtársnak megnyerni a halló gyülekezetből is.

Az is kiderült, hogy az egyházi és pénztárosi munkakör együtt már nem hordozható. Az időközben kiszélesedett munkamező teljes embert kíván az egyházi munkakörben. A szétválasztás után Albert Péter a pénztárosi teendőket vállalta. Így került gyülekezetünkbe a tavalyi évben Kecskemétről az ott már ezekben a feladatokban kipróbált Kovács Tibor egyházi és családja. Nagy kedvvel és szeretettel végzi a nem könnyű szolgálatot.

2010-ben különleges gyülekezeti héten vettünk részt 419-en Sátoraljaújhelyen. - Már 2003-ban elutaztunk lelkész társammal Debrecenbe, hogy átbeszélgessük a nagyerdei gyülekezet lelkész házaspárjával egy ilyen nagy létszámú gyülekezeti hét lebonyolítását, hiszen ők évek óta ezt tették. Azonban Kecskemétre menetelével megghiúsult a tervünk. Most újrakezdtük, és sokak örömeire felnőttek, idősek, ifjak, sok fiatal, kisgyermekes család, a gyülekezet apraja-nagyja egy táborban énekeltünk, Igét vettünk, csoportokban beszélgettünk, játszottunk, pihentünk, kirándultunk. Negyvenfős munkacsoport segítette az előkészületeket és a lebonyolítást is. Ritka jó alkalom volt az egymással való ismerkedésre is, hiszen a gyülekezet csoportjai a vasárnapi istentiszteleteken kívül nemigen találkoznak egymással.

Ezt a hiányt igyekszünk pótolni a meghirdetett havonkénti közös bibliaórával. Hónap utolsó péntekjén este tartjuk ezt az alkalmat a gyülekezeti teremben. Azon a héten nincs más gyülekezeti alkalom, mindenkit erre az összejövetelre hívunk. Éneklés, valamelyik gyülekezeti csoport bemutatkozása után rövidebb igehirdetés hangzik, majd csoportokban (ismerkedés alkalma is) beszélgetünk, és sütemény, tea mellett zárjuk az estét.

Gyülekezeti imaközösség indult hónap második vasárnapján, amely összefogja az egyébként több fronton kialakult imaközösségeket. A testvéri találkozásokon túl házi körökben, a bibliaórai közösségekben, a női imakörben, presbiteri körben és a szolgáló közösségek alkalmain is imaközösségeket tartunk.

Még egy különleges ajándékot adott Úrunk gyülekezetünknek, amely már a centenáriumi ünnepekre mutat. Egy gyülekezetünkhöz tartozó nagyvállalkozó

háaspár, akiket Isten – különleges körülmények között – ikergyermekekkel ajándékozott meg, felajánlást tett: Templomkertünket átépítik, az utakat, előteret mészkőlapokkal burkolják, közben megoldják az akadálymentesítést is. Berzsák Zoltán presbiter és csapata megtervezte, és Nyikos László építési gondnokkal a nagy összegű feladat kivitelezését is lebonyolították. Mindez elkészült, méltóan műemlék templomunkhoz.

Így érkezünk el templomunk fennállásának 100. évfordulójához. Erre az alkalomra szélesre tártuk templomunk kapuját: 100 órán keresztül várta a nyitott templom a látogatókat, és megnyilhatott az a kiállítás, amely bemutatja az elmúlt évszázadot, valamint – egy fotóművész jóvoltából – a mai, élő gyülekezetet mutatja be. Száz évvel a nyitó istentesztelet után, 2013. június 1-jén megemlékeztünk elődeinkről, az előttünk járt több nemzedékről. Arról a kegyelemről, amelyet Isten a Fasorral és a Fasorban 100 éven át cselekedett. A hálaadó istentiszteleten dr. Szabó István dunamelléki püspök hirdette az Igét, jelen volt a polgármester és – a száz évvel ezelőtti nyitóistentisztelethez hasonlóan – az Országgyűlés elnöke is. Az ünnepi alkalomra megmozdult az egész gyülekezet. Két új zenemű is született, amelyeket a gyülekezet zenészeiből álló együttes egy külön hangversenyen, nagy sikerrel mutatott be. Egy presbiterünk felesége új úrasztali terítőt hímezett, több éven keresztül. 100 gyülekezeti tagunk bizonyágtételeiből kötetet jelentettünk meg „Bizonyások fellege” címmel, hogy ne csak a holt, hanem az élő köveket is felmutassuk. Az elmúlt 100 évért, minden új életért, hitben és szeretetben elvégzett szolgálatért, hálaáldozatért, a ma itt lüktető gyülekezetért, iskoláért, óvodáért, és az áldott jövő reménységéért a Szentháromság Istené legyen minden dicsőség!

A gyülekezeti történet írásának végéhez érkeve szeretném megköszönni mindazok szolgálatát, akik ehhez a történethez hozzátartoznak. Sokat írtam, de egyáltalán nem tudtam számbavenni a sok-sok testvért, akik folyamatosan, vagy alkalmilag építették gyülekezetünket, egyben Isten országát itt a Fasorban. De igyekeztünk egymás megbecsülése mellett is olyan életet élni, hogy ne vegyük el a dicsőséget, hanem Istennek adjuk.

Indulunk tovább azzal a bizonyossággal, amelyre Isten Igéje bátorít bennünket: „Éppen ezért meg vagyok győződve, hogy aki elkezdte bennetek a jó munkát, elvégzi a Krisztus Jézus napjára” (Fil 1,6).

TARTALOMJEGYZÉK

Bevezetés	5
Előzmények.....	7
Kezdeti lépések	8
Gyülekezetépítés a kezdetek után	14
A gyülekezet életének alakulása 2000-től napjainkig	22
Az utolsó évek fordulata	27